

Zuzka Šulajová

Džínsový denník 5

Zuzka Šulajová

Džínsový denník 5

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Alena Brunnerová
Vytlačila Neografia, a. s., Martin

Dielo vzniklo s finančným príspevím Literárneho fondu.

© Zuzka Šulajová 2015
Cover Design © Peter Brunovský 2015
Cover Photo © Giorgio Magini – [iStockphoto.com](https://www.istockphoto.com)
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2015

ISBN 978-80-220-1873-9

*Knižku venujem Barborke P.,
ktorá sa na túto časť tešila najviac.
Ďakujem, že mám v tebe kamarátku
do každého počasia už krásnych osemnásť rokov!*

12. 7. 2012 - štvrtok,
denník č. 5, kvetinkový motív

14.31

„Poprosím veľkú citronádu, kurací sendvič a veľké preso s mliekom.“

„Iste, choďte si zatiaľ sadnúť, prinesiem vám to,“ sľúbila som, zapísala som objednávku a pustila sa do roboty. Zadať do stroja preso, vziať citrón... Prekrojiť žemľu na polovicu, natrieť ju...

„... nešla by si so mnou do Austrálie?“

Trocha kapusty, čedar, kuracie mäso.

„... so mnou...“

„Nech vám chutí,“ usmiala som sa na pána, ktorý vyzeral, akoby mal trochu času pred rokovaním niekde nablízku.

„... na mesiac...“

„Paula, nevzala by si za mňa zajtrajšiu službu?“ oslovila ma Diana, moja kolegyňa. „Musím ísť na otočku do Nitry, volali, že mi v záhrade spadol k susedovi strom. Vyvádza ako besný, úbožiak. Niežeby mi zavolať sám.“

„Bez problémov, Di,“ odvetila som a ledva som si plne uvedomila, že zajtra teda ťahám štrnástku.

„Dobrý, máte ten skvelý kakaový koláč s kúskami čokolády?“

„Jasné, akurát dnes ráno sme ho dorábali,“ usmiala som sa na očividne tehotnú zákazničku. „Ešte niečo k tomu?“

„Mätový čaj. To dieťa ma privedie do hrobu, nikdy som nejedla čokoládu, a teraz aby som ju jedla večne,“ pošťazovala sa.

Opäť som sa usmiala a ponúkla ju sadnúť si. Odkrojila som kus koláča, nasypala mäto do cedidla, vzala kúsok citróna a podala to Di, ktorá mi rozprávala, ako ju ten jej dnes zase našťval, keď nechal po celom stole aj na kredenci omrvinky z chleba.

„... teraz, keď sme zoštatnicovali a ja ešte nemám robotu, je ideálny čas, aby som po piatich rokoch šiel pozrieť Laca. Nešla by si so mnou? Odreagovať sa, vidieť iný kraj, kým sa po hlave vrhneme do ozajstného života?“ pýtal sa ma Patrik, keď sme sa v nedeľu hneď po Gabrielinej svadbe prechádzali aj so psami po Lamači a Belko unavene kríval medzi nami. Bolo príliš teplo, veľmi rýchlo sme sa presunuli do klimatizovanej cukrárne, kde sme uprosili zamestnancov, aby naše veľké a chlpaté hoviadka mohli byť s nami. Súhlasili pod podmienkou, že budú na vôdzkach. Vydrankala som pre nich vodu, dali sme im lízať zmrzlinu a pokračovali v našom rozhovore.

„Vlastne preto som za tebou prišiel. Už na svadbe mi napadlo, že ak som mal niekedy vhodnú príležitosť ísť za bratom, tak teraz. A potom mi napadlo, že možno by to aj tebe dobre padlo.“

Zrozpačitela som.

„Brácho tu celý čas nebol. Letenky sú drahý špás a bývanie tiež, pozeral som ceny... Ja viem, že máš prácu,“ zaškeril sa na mňa. Bodaj by nevedel, s Rišom nás chodia vyžierať v dobrej viere, že ako kamoška im to dám na účet podniku. Haha, s takým apetítom by nás raz-dva priviedli na mizinu.

„Zaskočil si ma,“ priznala som. „Mesiak je fakt dlho, práve vzhľadom na to, že robím...“

„No, porozmýšľaj. Neplánujem odísť hneď, ale som rozhodnutý ísť, takže ja si robotu hľadať nebudem. A daj vedieť, nech si kúpime letenky spolu.“

„Ty vážne chceš, aby som šla s tebou?“ pozrela som naňho podozrieľavo. Tak trochu sa mi totiž natískala myšlienka, čo je skutočným dôvodom jeho pozvania. Mala Denisa pravdu, keď tvrdila, že Patrik o mňa javí až priveľký záujem?

„Inak by som ti to nevravel,“ pokrčil plecami.

Nepochopil, samozrejme, veď som sa aj opýtala ako imbecil. „Nie, nie... Ehm, keby som šla, čo si od toho sľubuješ? Ide o to, že my dvaja...“ zaváhala som a pokrčila plecami.

Našťastie som nemusela pokračovať, došlo mu to. „Pozri, zavolať by som Riša, keby nebol v záverečnom ročníku. Spoluhráčom sa nechce ísť. Lukáš... Sama vieš, že je to také... no,“ komicky sa zaškeril. „Skrátka, nechce sa mi ísť samému, Laco bu-

de aj tak pracovať, musí makať, o rok totiž zažiada o permanentné víza. Ale pôjdem aj sám, žiadny tlak,“ ubezpečil ma rýchlo.

Zasmiala som sa a potom som zvážnela. „Permanentné víza. Čiže zostáva?“

„Hej. Má frajerku, vtipné je, že je to Moravanka, a ani jeden z nich sa nechce vrátiť domov. Tak porozmýšľaj. Pozri si ceny, Sydney, okolie, pláže, je tam krásne, určite by sme si to užili a prevetrali hlavu po ťažkom roku. Okej?“

Dopriala som si riadny hlt rozpúšťajúcej sa zmrzliny. „Okej. Koľko mám času?“

„Hmm... Dajme tomu dva týždne. Predpokladám, že príprava na odchod potrvá tiež dva týždne. Turistické víza, austrálske doláre, zabezpečenie bývania...“

Naskočila mi riadna husia koža. Chĺpky na oboch mojich predlaktiach vyzerali ako ihly na akupunktúru. Pokúšala som sa ich uhladiť, ale márne. Patrik z toho mal úžasnú zábavu, vraj tu mám dôkaz, že vidina cesty ma vzrušuje. Ohnala som sa po ňom, na čo Subo zúfalo zakvičal, až sa na nás obzerali všetci návštevníci aj zamestnanci cukrárne, či ma nenahlásia Slobode zvierať za týranie psa.

Ja a do Austrálie? Svet sa už nemohol viac zblázniť, ako sa zbláznil, keď som sa rozišla s Lukášom.

„To by sme nespali u Laca?“ váhavo som sa opýtala, keď som podplatila Suba hltom zmrzliny.

„Nie, býva s tromi ľuďmi, nemá kde vopchať návštevu. Ja už priebežne pozerám nejaké krátkodobé prenájmy a Laco vravel, že sa opýta svojho kamoša Slováka,“ odvetil Patrik, spokojný, že mám otázky.

Zamyslene som zahmkala a potom sa jemne usmiala. „Len si to predstav. S tebou pôjdem až do Austrálie, a s Lukášom som nechcela ani do Anglicka.“

Zasmiali sme sa.

„Predsa len sme už starší a dospelí. Nie akože dospelí, čo sme si mysleli vtedy, ešte takí maturantskí holobriadkovia,“ nahlas uvažoval Patrik a ja som musela súhlasiť. Keď vidím svoje fotky z maturitného ročníka, nechce sa mi veriť, aké som vtedy mala detské črty.

Zrazu sa stôl zatriasol a ako v spomalenom filme som sledovala dva zmrzlinové poháre, letiace vzduchom. Patrik ich rýchlymi reflexmi futbalistu chytil, zatiaľ čo ja som sa snažila vyslobodiť si nohy a stoličku, beznádejne priviazané k stolu Subovou vôdzkou. Zjavne sa z nudy motal koldokola, až mu došla trpezlivosť a rozhodol sa svojoľne vyraziť von. Belko do mňa vzápätí štuchol nosom a so stoickým výrazom mi naznačoval, že Subo je decko.

„Ak opustíme našich psov, zbúrajú celý Lamač. Taro pol Devínskej, ale len preto, že nemá parťáka,“ zaškľabila som sa.

„Hahaha. Za mesiac to nestihnú,“ ubezpečil ma.

Viac sme sa už o tom nerozprávali. Ani to odvetdy nespomenul. Sú to len štyri dni a štyri dni mi to víri v hlave. Ísť, nejst? Som si istá, že by to bol príjemný výlet. A potom sa sama seba pýtam, prečo som celkom ochotná ísť tak ďaleko s Patrikom, ale s Lukášom som nikdy do zahraničia necestovala. Ak nerátam Prahu, čo sa za cudzinu nedá považovať. Je to odo mňa fér? A vzápätí mi napadne, však s Lukášom už dlho nie som, je koniec, môže mi byť úplne jedno, čo bolo a čo nebolo... Som slobodná, voľná, tak ako to Lukáš chcel. V pätnástich ma trápilo, že nikoho nemám, a ani mi nenapadlo, že som primladá, aby som mala chalana. Možno preto to s Patrikom nevyšlo. A bez akejkoľvek pauzy som skončila s Lukášom, s ktorým som bola skoro štyri a pol roka. Nemala som ani kedy zistiť, že by som mala aj výhody. Keď som si konečne zvykla na samotu, zistila som, že až tak zle mi nie je. Že sa dá žiť aj bez chlapa a nie som kvôli tomu menejcenná. Som rada, že som Mareka na svadbe zarazila a nepovedala si, že to môžeme skúsiť.

Áno, nie je také zlé byť sama. Áno, Lukáš mi stále chýba, ale je to minulosť. Nemôžem sa k nemu vrátiť, keď mi nebol ochotný veriť a riešil to tak radikálne. Áno, mám problém s odpustením. A nie, aj keby chcel, už sa k nemu nevrátim. Ale urobíť to, čo on, a odísť, hoci len na krátky čas? A tak ďaleko? Fakt neviem. Ale myslím, že táto moja tak trochu ochota ísť súvisí práve s rozchodom a s potrebou nových zážitkov. Aj s potrebou odpútať sa. Hm.

„Čaute, kočky! Paula, urobíš mi cappuccino? Ako vždy,“ vytr-

hol ma zo zamyslenia príchod Duša, ktorý striedal Di. Obom nám dal rýchlu pusu na líce a ja som za ním ešte zavolala, že sa nám míňajú uhorky a citróny, treba to oznámiť v sklade. Mňa o chvíľu strieda Stela, dúfam, že tentoraz nebude meškať. Vždy sa sťažuje, že jej vynechávajú spoje, ale po troch mesiacoch, čo je u nás a stáva sa jej to každý druhý deň, jej to už nikto nežerie.

Došla veľká skupina ľudí, musím ísť robiť.

17.59

Chápete to? Prišla som z roboty domov, vyložila si ubolené nohy a ocko sa ma spýta: „Tak, magisterka, kedy si začneš hľadať robotu?“

Vypleštila som oči. „Oci, veď som z nej práve došla.“

„Samozrejme, ale v tejto si si len privyrábala popri škole, potrebuješ serióznu prácu.“

„Mňa to baví.“

„Jasné, a plat by ťa uživil, keby som ťa vyšupol z domu?“

Užasnuto som odrkla. „Plánuješ ma vyšupnúť z domu???“

„Nie, ale máš diplom, titul magisterky a robíš obyčajnú čašníčku!“

Napajedil ma. „A čo by si si predstavoval, že bude tvoja dcéra robiť?“

„Niečo primerané jej vzdelaniu. Vyštudovala si aplikovanú psychológiu, mala by si byť v obrovskom koncerne a starať sa o duševné zdravie zamestnancov.“

Prevrátila som oči a snažila sa sústrediť na riadky v knihe.

„Paula, ja sa nebudem hanbiť pred ľuďmi, keď sa ma pýtajú, čo robí moja dcéra, a ja musím priznať, že čašníčku!“

Ukrivdene som naňho fľochla. „Tak sa ospravedlňujem, že som nepoderala váš geniálny matematický mozog.“ Zdvihla som sa a odkráčala k sebe do izby.

Paráda. Konečne sa zbavím školy, práca je fajn a môj ocko sa za mňa hanbí! A že Libuša mala dieťa v devätnástich, do práce išla až dva roky po skončení štúdií, to vôbec nevedí, čo? Rovnako nevedí, že s diplomom zo špeciálnej pedagogiky robí recepcnú v reklamnej agentúre! Ocko pravdepodobne kolegom tvrdí, že je manažérka. Pch.

23.25

Prespáva u mňa Denisa, v izbe je po dlhom čase zas trošku pritesno. Dve ženské a dva psy a to všetko sa tiesni na mojej posteli. Jednolôžkovej, pripomínam. Čo som komu urobila?! Belko mal problém vyskočiť na posteľ a zúfalo na mňa pozeral, zatiaľ čo Subo sa mu vyslovene posmieval, hajzlík jeden, až sme sa s Denisou zľutovali a pomohli mu vyliezť.

Denisa za mnou došla bez úsmevu. „Som v ťažkej depresii,“ oznámila mi. Aj tak vyzerala.

„A čo sa...?“ vyzvala som ju a hodila jej neotvorenú jahodovú Milkú, ktorú som dostala od Mareka; bohužiaľ, akurát túto príchuť naozaj nemusím.

„Dík,“ mumlala s piatimi kockami čokolády v ústach. „No čo asi. Vyšli sme školu, nie? Po osemnástich rokoch sa nám skončilo týranie neustálym učením! Tá predstava je strašná. Pripadá si stratená. Čo teraz??? Skončilo sa všetko, čo som poznala, a teraz by som si mala nájsť robotu, nasledujúcich päťdesiat rokov každé ráno vstávať do práce, vitaj, hnusný stereotyp,“ potiahla nosom. „Päťdesiat rokov roboty a potom možno trochu voľna na dôchodku s pritiahnutým opaskom, lebo však kto z tých svetových slovenských dôchodkov vyžije? A behanie po lekároch a sťažovanie sa na kŕčové žily, bolesti kĺbov, že nemôžem vytlačiť stolicu, mám trombózu a tuberkulózu... Paula, predstav si to, kŕčové žily na mojich nôžkach!“ Zhrozene pred seba vystrčila štíhlu opálenú nohu, na ktorej teraz svietilo akurát pár Belkových chlpov. Nezmietla si ich.

„Denisa,“ zasmiala som sa, ale keď ma prebodla pohľadom, okamžite som nasadila trúchlivú masku, „kŕčové žily budeme riešiť o štyridsať rokov, dobre? Teraz si mladá, krásna, život máš pred sebou a vôbec ho nemusíš mať v štýle ráno do roboty, večer domov, nakrímiť muža, deti, oprat', ožehliť a spať. Ako si spravíš, tak to budeš mať.“

Denisu striaslo, hoci v izbe muselo byť aspoň dvadsaťsedem stupňov.

„Ja viem... to je len taká minidepka, o chvíľu prejde.“ Pokúsila sa usadiť pohodlnejšie, ale Subo ihneď zakopal labami, že ho obmedzuje. Psí život. „Môžem byť u teba? Lukáš tam má

kamošov, vôbec sa mi nechce počúvať ich trieskanie do bubna, čo doteperil Milan.“

Pichlo ma pri srdci.

„A vybuchujú do smiechu pri hľadaní ženskej pre Paľa. De-
ti, pch,“ odfrkla.

„Je im veselo, čo?“ sarkasticky som prehodila. „Jasné, že tu
môžeš zostať.“

Denisa na mňa po očku kukla: „Na svadbe ťa vyhľadal, nie?
Čo chcel?“

„Neviem,“ uhla som pohľadom, „kecať. A ospravedlnil sa,
ale mne je to už fakt jedno.“

„Vidím.“

Rozhostilo sa ticho.

„Ja sa doma taaak nudím. Juro je večne v práci, ja som ofi-
ciálne nezamestnaná a zapísaná na úrade práce, no čo mám ro-
biť? Nájsť si hocijakú podradnú robotu, napríklad v Tescu? Bfří,
ja a v Tescu!“

Zasmiala som sa. „Tesco radšej nie, aj keď to o podradnosti
by som vzala späť,“ zažmurkala som. Predsa len som tam robi-
la „až“ dva mesiace. „Niekam s Jurom choďte a potom sa pus-
ti do hľadania. Patrik teraz plánuje ísť na mesiac za bratom,“
nadhodila som.

„Vážne? Do Sydney? Fííí!“ vypískla Denisa. „To sa teda nie-
kto má... Počula som, že tamojšie pobrežie je raj pre surfistov.“

„A ty vari surfuješ?“ pobavene som na ňu pozrela.

„Ale kdeže, ako by som sa to tu naučila? Viem ovládať jach-
tu, ale surfovanie? Ha, splašila by som si tam sexi *beach boy*a,
ktorý by ma to naučil,“ zasnívala sa s blaženým výrazom.

„No, Patrik mi navrhol, aby som šla s ním,“ vyšla som von
s pravdou.

„Čože?!!!“ zvrieskla mi do ucha, až ma nadhodilo a Subo po-
dráždene zoskočil z postele. Aspoň niečo. Kým som jej to celé
rozpovedala, vyhladkávala som Belka.

Denisa vyvaľovala oči. „Paula, jasné, že choď! Máš jedinečnú
príležitosť ísť niekam ďaleko v spoločnosti super chalana, kto-
rý od teba nič nechce, iba to, aby si šla s ním! Čo tým môžeš

stratí? A navyše, predstav si výraz brácha, keď sa dozvie, že si odletela do Sydney. S Patrikom,“ žmurkla.

Pomaly som sa opýtala: „Myslíš, že by ho to vôbec zaujímalo?“

„Ale áno.“

„A zas by mu nadával, že mu lezie do kapusty.“

„Na to nemá právo už nejaký ten piatok, tak keby, aspoň by ste obaja vedeli, aký je to idiot, nehodný vášho času.“

Vzdychla som si. „Aj tak nemôžem. Ako by som mohla opustiť týchto chlpadcov?“

„Povedala si, že len na mesiac.“

„Aj tak. Belkovi teraz ani nechutí jesť. Musím mu variť vývar, aby som doňho niečo dostala.“ V hrdle mi navrela guča, ktorú sa mi nedarilo potlačiť.

Denisa nechápala. „Hm. Kvôli psom obetovať životnú príležitosť...“

„Pes ťa nikdy nezradí. Má len teba, nič iné ho nezaujíma,“ pokrčila som plecami.

„No, ako chceš.“ Zrazu sa našponovala: „Myslíš, že by ma Patrik vzal namiesto teba?“

„Zajtra mu zavolaš a opýtaš sa ho,“ usmiala som sa povzbudzujúco.

„Bola by bomba, keby sme išli všetci traja! Už teraz vidím, ako sa prechádzame po pláži a hráme sa... Hneď ráno mu volám, ešte kým neodídeš do práce!“

„Ja odchádzam už o siedmej, robím od ôsmej do desiatej večer, Deni. A pokiaľ viem, Patrik si rád pospí, tak to budeš musieť zvládnuť sama.“

„A to mu mám ja oznámiť, že ty nechceš ísť?“

Zúfalo som rozhodila rukami. „Tak vydrž do soboty a zavoláme mu spolu.“

„Nevydržím. Pôjdem s tebou do práce, prilákam vám pár zákazníkov, uvidíš, že sa k vám budú radi vracáť, aby videli tú sexi servírku, teda mňa, a zavoláme mu počas obednej pauzy,“ rozhodne povedala a ja som si mohla písať.

Fajn, zajtra sa v práci zjavne nebudem nudiť. Denisa teraz fejsbukuje s tým Slavom zo školy, z ktorého bola svojho času

hotová, a ja som si práve všimla, že má na nástenke pomerne čerstvý odkaz od Justa. Prekvapilo ma to.

„Píšete si?“ nadhodila som.

„Čo?“ obzrela sa na mňa nechápavo. „Ach, hento. Nie. Zrejme len skúšal, či ma nenalomí, úbožiak. Vraj *I just heard that song on the radio we danced on at ur place. It reminded me of u. Hope u r all rite*. Jasné, že som all rite aj bez neho.“ Vyslovila *all rite*, tak ako sa to píše, a zagúľala očami. Potom mi vetu preložila, lebo ja som sa v tých hovorových skratkách stratila – kým som si ich nevyhláskovala podľa anglickej výslovnosti. Akurát som počul pesničku, na ktorú sme u vás tancovali. Pri-pomenula mi ťa. Dúfam, že sa máš dobre.

Denisa si ma už nevšíma a ďalej sa venuje Slavovi. Ja si idem čítať. Ten pocit, že sa už nemusím učiť, je na nezaplatenie!

14. 7. 2012 – sobota

14.42

Čau, Paula, víkenduješ? Chcel som sa opýtať, dala by si mi číslo na Maťu zo svadby? Na fejse má bloknutý kontakt zo strany cudzích osôb. O:) ŠŠ

Som v robote, po včerajšej štrnásťhodinovke mŕtva ako zašliapnutý chrobák. Denisa nám tu včera rozbila sklenenú misu plnú ovocia, ale inak zdržala dvanástich zákazníkov, takže nám podstatne zvýšila tržbu. Patrikovi sme oznámili, že ja do Sydney nejdem, zato ona hej, čo ho potešilo a sklamalo zároveň, vraj v trojici by nám bolo veselšie. Neviem sa dočkať víkendu (pre mňa to znamená nedeľa a pondelok, vtedy za mňa robí Di na revanš za ten piatok), a zrazu mi napíše Šimon, spolužiak z výšky, že chce číslo na Maťu. Zostala som ako obarená.

Sevas, nevíkendujem, som v robote. Zistím u Mate, či jej to nebude vadiť, a dám ti vedieť, ok? Zapáčila sa ti? :P

Zapáčila, vadí? :P Ty si ma odmietla, radšej si s Marekom. :P

A stiahni si Whatsapp, nebuď sto rokov za opicami, čo mám čo míňať prachy na esemesky?

„Čo je to Whatsapp?“ vzhliadla som od mobilu, keď okolo mňa prefrčal Dušo. Len sa zachechtal, že nevyužívam Facebook, netuším, čo je Whatsapp, vraj či som spadla z oblakov.

„A vôbec, padaj domov, o chvíľu tu bude Nika. Vyzeráš, že odkváčneš medzi poháre. Nepoteší ma to a nebudem ťa zachraňovať. Na, silné preslo,“ podal mi papierový pohár, aký dávame, keď si chce niekto vziať kávu so sebou. Dušo je zlatý chalan. Dlhú sme sa obmedzovali len na pracovnú konverzáciu, nie je príliš zhovorčivý, ale keď človeka spozná, uvoľní sa, a ja sa pri ňom cítim v pohode ako pri Rišovi.

Padám teda domov a po ceste zavolám Mati.

16.56

Doma, konečne vííííkend, nikto ma nedostane von.

Cestou som volala Mati. Prekvapilo ju, že Šimon chce jej číslo, ale nemohla som sa zbaviť pocitu, že jej to zároveň polichotilo. Takže mu ho posielam. Sama som zvedavá, čo sa bude diať.

16. 7. 2012 - pondelok

18.35

Som v Záhorskej, Libuša má teambuilding, Maťo v robote ako vždy, takže namiesto voľna som strávila deň s atómovou raketou Tiborkom. Šla som poňho do školy, už asi šiestykrát ma zoznamoval s Darinkou a krútili sa okolo neho ďalšie štyri baby. Ojoj, rastie nám tu plejboj.

„Čo toľko pozeráš na ten kôš?“ nedalo mi, keď Tiborko namiesto sledovania rozprávky o autíčkach hypnotizoval odpadkový kôš v kuchyni s podivne vykrúteným krkom, keďže kôš je za rohom.

„Niekto tam je, teta!“

„Kde, v kuchyni?“

„Nie, v koši!“

„V koši???“

„Áno,“ prikývol.

„V koši sú len smeti, nikto by sa doň nezmestil. Keď sme už pri tom, vyhoď tento téglik od jogurtu.“

Tiborko sa vystrašil, pribehol ku mne a objal ma. „Nie, teta, zožerie ma to!“

„Čo ťa zožerie?“ zneistene som sa obzrela po koši aj ja. Lezie tam chrobák? Myš?

„Ahojteee, decká!“ To sa vrátil Maťo a so smiechom roztočil Tiborka po miestnosti, ktorý okamžite zabudol na strach. „Dík, že si tu bola, Paula,“ povedal, keď sa spolu vytešili. „Všetko v poriadku?“

„No, až na to, že sa oňho čo nevidieť pobije asi päť dievčat, podľa toho, čo som videla.“

„Hehehe, ty môj chlapák.“

„Ociiii, a povieš mi aj dnes rozprávku?“

„Jasné!“

„Hm, Maťo, Tiborko sa bežne bojí smetného koša?“

„Čože?“

„Tvrdí, že tam niečo je a že ho to zožerie. Nevidel nejakú blbú rozprávku?“ dumala som.

Maťo očervenel. „Ehm. No, ja som včera vymýšľal rozprávku o košoch, ale myslel som, že ho to naučí, že smeti patria tam, nie na zem.“

Zašklabala som sa. „A ako znela tá rozprávka?“

„Asi tak, že za siedmimi horami a siedmimi dolami, kde líšky nosili pyžamo a mackovia dávali dobrú noc, bol kontajner...“

Tiborko si zakryl oči a s krikom dokončil: „V ktorom žila zlá ježibaba a žrala smeti, čo jej tam dobrí ľudia hádzali! Je tam ježibaba! A vonku ďalšia! Ociiii, čo keď ma v spánku zoberie?“

„No bravúrne, Maťo, bravúrne,“ zatlieskala som mu, zatiaľ čo on ma prosil, nech jeho beznádejný pedagogický talent nespomeniem Libuši, lebo ho bude týždeň držať o hlade. Takže som zvyšok času až doteraz strávila pokusmi presvedčiť Tiborka, že v koši nežije nikto, že smeti nemiznú preto, že by ich žrala ježibaba, ale sa vysypajú do smetiarskeho auta, ktoré ich odváža preč. Nakoniec mi uveril, ale teraz je presvedčený, že ježibaba sa rozváža v aute, a keď z taxíka vystúpila Libuša, začal

revať, že maminku mu ukradla ježibaba. A bolo to. Púnska vojna u Grambiarovcov, nič nové pod slnkom.

21.03

Domov, sladký domov. A Gabriela mi poslala esemesku zo svadobnej cesty!

Hola, Paula, ako sa máš? Tu je mladomanželka z Kuby rôznych tvárí. :) Máme sa božsky, je tu nádherne. Poslala som ti na mail fotky z luxusného letoviska a na porovnanie skutočnú Kubu. Požičali sme si auto a jazdíme hore-dolu, užívame si, spoznávame, ľúbime sa, ani sa mi nechce domov. Kuba má čaro, a hádaj čo? Viac sa mi páči tá chudobná a špinavá než letovisko pre turistov. Teším sa na teba, v piatok sme doma. GŠ

GŠ. Už nie GC. Trošku potrvá, kým si na to zvyknem. Aj na to, že už nebude bývať v Dúbravke, ale s Majom v Rači, kam sa pred rokmi presťahoval za prácou. Vezmú k sebe aj uja Miška, lebo už nemôže byť v Prievaloch sám. Kým sú na svadobnej ceste, stará sa oňho jeho brat. Neviem, prečo by sa nemohla oňho postarať rodina toho brata, veď bývajú hneď pri Prievaloch... Ale Majo povedal, že aj keď tatovi by dobre padlo, keby zostal tam, kde to pozná, nebude nútiť rodinu, aby sa oňho postarali, veď majú vlastné starosti. Gabriele to nevadí, je ochotná ho doopatrovať. Obdivujem ju.

Idem si pozrieť tie fotky, čo mi Gabča poslala.

17. 7. 2012 - utorok

16.00

Ja zomriem. Zdochnem, skapem, porazí ma, roztrhne ma!!!

Došla som domov z roboty a koho u nás nenájdem? Starých. A ockovho brata Jara, ktorý ich sem doviezol.

„Vnučka mooojaa!“ rozťahla mohutné ruky starká, len čo ma zbadala vojsť do dvora a vytierať si z očí dážď. Nemala som dáždnik, zabudla som si ho v robote. Voda mi žblnkala a vízgala aj v balerínkach, čo znelo, akoby som nosila protézu.

„Starká? Starký? Ahoj... Och, strýko,“ zmätene som pozera-

la na zoskupenie ľudí usadených v obývačke, najmä na strýka, ktorý u nás nebol, pokiaľ mi pamäť siaha.

„Gratulujeme k úspešnému ukončeniu školy,“ povedal mi strýko a pozeral na mňa tak obdivne, že sa ocko nebezpečne nafúkol od pychy, už-už sa vzniesť k plafónu.

„Áno, myslela som si, že sa nedožijem tvojich magisterských promócií, ale nakoniec sme všetci šťastlivo došli. Smrtka ma tu ešte nechala,“ vyhlásila starká a mne začali tuhnúť tvárové svaly.

„Prišli sme,“ zopakoval starký.

Mama s úsmevom podala starkému pivo, asi aby zapíjal bylinkový čaj, ktorý sa pred ním paril, a mňa poslala do kúpeľne vytrieť si mokré vlasy.

„A-aké promócie?“ nechápala som a sklonila sa k dorážajúcim psom, ktorých som doteraz pre všetky tie prekvapenia nezaregistrovala.

„Veď zajtra máš promócie, dievča sklerotické,“ pripomenul mi láskavo ocko.

„Ejha, to je zázrak, že si spravila štátnice, keď tak zabúdaš,“ baval sa ujo Jaro.

„Prepána...“ hlesla som. „Ja predsa na žiadne promócie nejdem, jasne som to po skončení školy povedala. Bakalárske stáčili!“

Rozhostilo sa ticho, ktoré narušovalo len hlučné cinkanie lyžičky v starkého bylinkovom čaji. „To nie je dobrý čaj... Tá materina dúška už nie je, čo bývala...“ zavrtil hlavou, akoby sa nechumelilo.

„Zajtra sa promócie nekonajú,“ jasne som oznámila. „Nemám šaty. Ani dovolenku v robote,“ prízvukovala som šokovanej rodine a srdce mi ťklo ostošesť.

„Paula, nebuď sebecká, moji rodičia sem prišli kvôli tebe a Jaro je u nás po toľkých rokoch, že si vôbec neviem spomenúť na jeho poslednú návštevu,“ precedila pomedzi zuby mama. Ocko zatiaľ len mlčky brunátnel v tvári. Celkom zaujímavý pohľad, to by chcelo odfoťiť.

„To bolo vtedy, Kristínka,“ pripomínal jej strýko Jaro, asi zámerne odvádžajúc pozornosť od ocka, „keď som rozbil ten čajník po tvojej starkej...“

„Och, samozrejme,“ zovrela pery mama, keď sa jej rozsvietilo.
„Mne už pamäť neslúži, Paulínka, ale dobre si pamätám, že som ti opravovala šaty,“ pripomenula mi starká.

„To nemyslíte vážne, že by som mala ísť na promócie v šatách, v ktorých som bola na stužkovej, promovala v nich, spadla a roztrhla si ich! Vy si naozaj myslíte, že si to nikto nevšímne?“

„Paula...!“

„Aj inžinieri vraveli, že dobre šijem,“ ublížene povedala starká.

Vzdychla som si. „Vôbec o tom nepochybujem, starká, ale šaty sa roztrhli na nešťastnom mieste, takže jasne vidieť, že sú zošité. Nie, zajtra promócie nebudú, zajtra mám štrnásťhodinovku v práci,“ rezolútne som vyhlásila a fučala skoro ako Belko. „Ale som rada, že ste kvôli mne tu,“ urýchlene som dodala, keď sa na mňa uprelo päť párov očí plus dva psie. Starkej zronený pohľad, že ju ukrátim o vzrušujúci zážitok jej života, hoci do bodky rovnaký, aký už raz mala. Starkého vyrovnaný výraz, aspoň dokiaľ mohol bafkať z fajky a pívom zapíjať materinu dúšku, ktorá už nie je to, čo bývala. Strýko Jaro sa tváril, akoby niečo doplietol on, a študoval kalendár, zvažujúc, či je júl, alebo jún. Mama na mňa hádzala vyčítavé pohľady, že som si postavila hlavu v takej závažnej situácii, a ocko sa dal prirovnáť k láve, ktorá buble pod povrchom tesne pred výbuchom, lebo nielenže jeho dcéra robí čašníčku, ale nechce ani oficiálne spromovať. Belko sem-tam otvoril jedno ospanlivé oko, aby sa ubezpečil, že mu nič dôležité neušlo, a Subovi v očiach hrali veselé iskričky. Jupí.

Mama sa nadýchla: „My sme sa naozaj na tvoje promócie tešili a vzali sme si voľno na celý deň.“

„No... tak sa tam choďte pozrieť. A potom prídte za mnou do práce, zadarmo vás pohostíme,“ veľkodušne som navrhla, aby som aspoň nejako zachránila situáciu.

„Tak teraz si ma veľmi sklamala. Opäť,“ dôrazne ma ubezpečil ocko tónom, ktorý mal spôsobiť, že sa budem cítiť previnilo. Trošku sa mu to podarilo, začala som totiž uvažovať, či som predtým dostatočne ozrejmila, že magisterské promócie sa nekonajú.

Vylovila som z kabely mobil a vytočila Libušino číslo, meta-

júc blesky na rodičov. „Čau, Liba, chystáš sa na moje zajtrajšie promócie?“ vychrčila som na ňu.

„Čo? Keď sipíš, nikto ti nerozumie, Paula, mám tu mrte roboty, nemôžem teraz... Tibo, nie!“ Vzápätí ma ovalil rachot ozývajúci sa z druhého konca linky. „Keby si ho aspoň viedol k niečomu rozumnému!!! Ale nie, ty sa s ním budeš iba hrať!!! Upracte to a ak to nebude presne na svojom mieste, budem zlá!“

Začula som vzdialené konštatovanie: „To si aj teraz...“

„Aaaaaa!!!!“ Z Libušinho vresku som dočasne ohluchla, takže som vôbec nepočula jej ďalšie slová. Zopakovala mi to po lopate: „Hovorím, že som došla z roboty upachtená ako kôň, aby som svojim chlapom stihla niečo navariť, a oni sa tu zatiaľ hrajú na schovávačku! Chápeš? Namiesto niečoho užitočného sa Tibor schová do skrine s hrncami a všetko mi stadiaľ vyháďže na zem!“

„Fúha, máš to veselé,“ poslušne som okomentovala jej nezávideniahodnú situáciu s nevďačnými chlapmi, „ale máme u nás starkých a strýka Jara...“

„To vážne?“ zarazila sa. „Nieкто zomrel?“

Vyprskla som. „Len sa chystajú na zajtrajšie promócie.“

„Čo? Aké? Nevravela si, že na magisterské nejdeš? Teraz, teraz mi oznámiš, že predsa len budú? Vieš, ako vyzerám? Vlasy nevideli kaderníčku celý rok, mám rozštiepené konce, zmotané cencúle, uhry na nose a žiadne šaty!!!“ revala. „Pôjdem v saku, ktoré mi bolo malé pred Tibovým narodením?!“ soptila. V pozadí som počula Tiborkov smiech, keď s Maťom upratovali a trieskali do hrncov ako do bubnov. Tomu sa povie diametrálne odlišná nálada členov jednej rodiny.

„Libuša, upokoj sa, práveže žiadne promócie nebudú. Už som sa bála, že sa aj ty chystáš, preto volám. Rodinku som totiž príliš nenadchla.“

„A čo, oslávime aj doma,“ hodil rukou starký a zamiešal si čaj. Starká doplnila: „Ale nech privedú vnúčika!“

Zopakovala som to Libuši. Odvrkla mi, či si myslím, že je supermatka, robí do šiestej, ide sa pretrhnúť, a teraz má navyše frčať do Lamača, aby starkí videli vnúčika, keď sa za sedem rokov, čo žijú v Záhorskej, nenamáhali prísť ich pozrieť. Urýchlene som jej všetko odsúhlasila, poľutovala ju, vyjadrila účasť s jej

ťažkým životným údelom tvrdo skúšanej ženy, a keď sa utíšila, že ju konečne niekto plne chápe, zložila som.

Čiže: zajtra mám rodinku u seba v robote, kde sa asi pretrhnem a dám na nich celú výplatu, vo štvrtok súkromná oslava doma a v piatok strýko Jaro odvezie seba aj starkých domov. Starká však nezabudla povedať, že počas cesty videla asi tri zjavenia Panny Márie a to znamená, že s Jarom za volantom zahynú všetci traja.

Zomriem, fakt zomriem.

Preboha, Ivo Žitnák! Čo ak sa zajtra na tie promócie dotrepe tak ako na bakalárske, a ja nikde...?! Asi by som mu mala zavolať... Och, nie.

17.30

Volala som s ním hodinu. Idem si dať tabletku.

Obloha vyzerá, akoby chcela spadnúť na Bratislavu a zahaliť ju do svojho tmavého nebeského plášťa. To zo mňa hovorí tá tabletka v kombinácii s Ivovými nekonečnými rečami a dvoma hltmi bieleho vína. Musela som si štrngnúť so starkou, inak mi vraj neodpustí, že jej nedoprajem tú promočnú slávu.

Ivo sa tam naozaj chystal a prehováral ma desať minút v kuse, že promócie sú predsa zaslúžený hold môjmu päťročnému štúdiu, aj keď si nie je istý kvalitou školy. Ok. A že promócie sa robia z peňazí študentov. Ok. Potom som sa dozvedela, že on zoštatnicoval z biofyziky na samé áčka, zato astronómia a elementárne procesy v kozmickej sfére na Karlovej univerzite mu dali zabrať, ale tiež sa mu ich podarilo zvládnuť s najlepšími známami. A... od septembra učí. V Prahe. Popri doktorandovi bude ďalej študovať čosi, čo znelo ako kompaktné objekty galaxií. Vraj či si spomínam, ako mi v prvom ročníku na gymnáziu predpovedal sneženie. Ani nie, ale nehádala som sa v nádeji, že čoskoro zloží. Ešte mi však vysvetľoval, ako svojmu ockovi musel namiešať účinnú zmes, aby sa prebral, keď sa zosypal zo synových úspechov. Bože.

Po telefonáte s Ivom som sa cítila, akoby ma prešiel parný valec a potom ma ešte britvou zoškrabovali z chodníka. Zostala som sedieť na parapete a pozerala von do šera, ktoré ma podivne uspokojovalo. Zdola som počula hlasný hovor a smiech

ocka s bratom. Vtom sa zjavil ktosi na bicykli. Pomyslela som si, že len blázon by sa bicykloval v daždi. Ten človek zrazu zastal a zdvihol hlavu k môjmu oknu. Trvalo stotinu sekundy, kým som si uvedomila, že je to Lukáš. Srdce mi zamrelo a v snahe uskočiť od okna som sa zosypala na zem. Rýchlo som habkala po vypínači malej lampičky, aby ma zvonku nebolo vidieť, čo bolo zbytočné, lebo lampu som strhla so sebou a žiarovka sa rozbila. Keď som opatrne vyzrela von, už tam nebol. Snažila som sa očami preniknúť šero i bičujúcu vodu a zazrieť jeho vzdiaľujúci sa chrbát, ale márne.

Videl ma, určite. Presne tú stotinu sekundy sme pozerali jeden na druhého a celé moje telo túžilo rozbehnúť sa za ním, zohriať ho, vyhrešiť, že sa produciuje vonku v daždi, a zároveň ho hodiť do mláky, nech si vyžerie, ako sa ku mne zachoval.

Kde bol a prečo zastavil? Dokedy ešte budem naňho reagovať? Je koniec. Bol pridlho preč. Všetko, celý náš život hodil za hlavu, ako keď zhasne zápalka.

Radšej sa vrátim dolu a budem kontrolovať, či mi nekýmia Suba svinstvami. Belko skoro nežerie ani to, čo má...

22.38

Chce sa mi plakať. Oni sa tam dolu smejú a vôbec ich netrápi, že som Belka krmila lyžičkou a liala mu vodu do hrdla. Prosila som ho, aby jedol, musí jesť, aby bol silný, a on na mňa pozrel, akoby som nechápala. Ale ja nechcem chápať... nemôžem, nedokážem. Už plačem ako tur. Leží na posteli a Subo sa tvári smutne. Určite to cíti. Bojím sa, že sa Belko nedožije rána. Alebo že odíde, kým budem štrnásť, vlastne skoro šestnásť hodín preč, keď zarátam aj cestu. Mám si predsa len vziať dovolenku?

Ako mám bez neho fungovať?! To sa nedá ani predstaviť... Idem sa k nemu pritúliť.

18. 7. 2012 - streda

7.09

Takmer som nespala, len som strážila Belkov dych. Žije a vyzera lepšie ako včera večer. Dokonca šiel so mnou a Subom do